

Midden in de Week, nummer 84

18 augustus 2022

Midden in de Week, een persoonlijke nieuwsbrief van de Westzeedijk in Rotterdam. Met enige regelmaat verstuur ik die. Over wat ik zo allemaal doe en van plan ben en heb meegemaakt. Met enige regelmaat, om de zoveel weken.

Midden in de Week stuur ik weer gewoon als PDFje via Outlook. De aapjes van Mailchimp vond ik te speels in hun omgaan met mijn schilderijen. Daarmee mist de lezer wel de mogelijkheid om discreet van de verzendlijst af te springen.

Als je mijn geschrijf niet meer wilt, voorstelbaar, stuur een mail, dan bevrijd ik je van onze band. Niettemin hadden we het lang goed, met elkaar. Vond ik.

Kerkdiensten

Zondag 21 augustus, 10.00u Nieuwe Badkapel, Scheveningen,

Zondag 28 augustus, 10.00u Marcuskerk, Breda

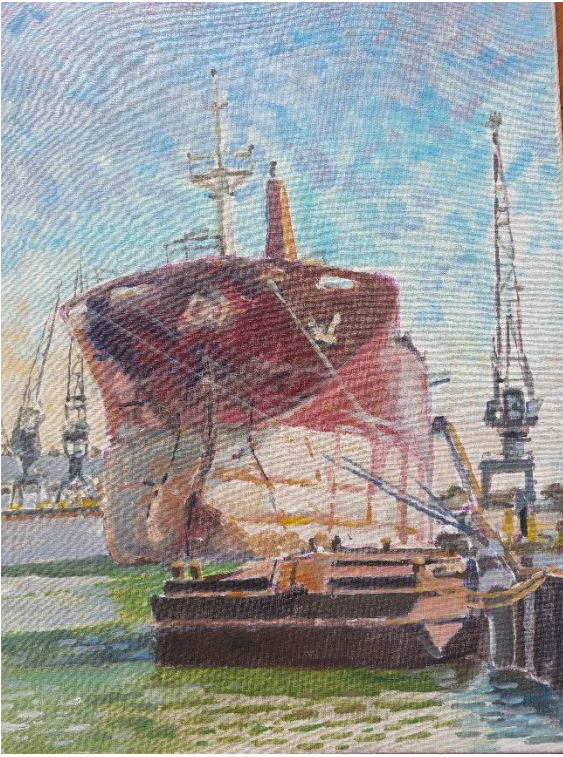
Zondag 4 september, 10.00u Grotekerk, Overschie

Vrijdag 9 september, 15.00u Luthersekerk, Amersfoort, huwelijksdienst van Petra van der Ploeg en Pieter Goodijk.

Zondag 16 oktober, 10.00u Dorpskerk, Schiedam-Kethel

Overschie, Grotekerk

Geschilderd

Nog wat geschilderd de laatste tijd? Zeker, heet of niet, aan den slag. Echt koel is het niet aan het water bij de Wiltonhaven in Schiedam. Damen repareert er schepen, maar ik vind ze het mooist nog voor ze een facelift hebben ondergaan. Leeftijd geeft karakter. De zon zindert, en de zon kruipt over de verweerde huid van dit grote rood-bruine schip en toont steeds meer kleur. Van veel schepen in de Rotterdamse havens weet je dat ze morgen weer weg kunnen zijn. Dit soort oude bazen nemen er de tijd voor. Maar dit paars-blauwe middaglicht hoort toch echt bij de tropische dagen van augustus.

De opgeblazen torens in de Achterhoek

Mijn binding met Coventry brengt me nog eens ergens. In de zomer werd ik uitgenodigd om voor te gaan in de Lebuinuskkerk van Deventer en in de Sint Galluskerk van Angelo, allebei

Coventrypartners. Angelo hoort bij Doesburg, ze vormen kerkelijk een gemeente. En beiden smaakten het bijzondere voorrecht op het laatste van de Wereldoorlog toch nog zware schade te moeten meemaken. De Duitsers bliezen bij hun terugtocht in april 1945 in beide plaatsen de kerktorens op (en passant ook de watertoren en de molen in Doesburg). En zoals overal in Europa, na de snelle wederopbouw, met weinig gelegenheid stil te staan bij het mentale effect van dit ellende, komt de rekenschap pas veel later. Vandaar de invoering van het Coventrygebed in die plaatsen een jaar of acht geleden.

Al snel na de oorlog werden beide torens herbouwd. Doesburg kreeg daarbij een markant orgel, dat uit de 1969 gesloopte Nieuwe Zuiderkerk aan de Westzeedijk, dus bij mij om de hoek. (kom ik in 2023 op terug).

Sint Gallus

In Angerlo was er niet veel meer over van de Sint Galluskerk. Vlak voor de bevrijding werd uit pure ergernis over een verloren oorlog alles kapot gemaakt. De westtoren was geheel verdwenen. Bij de herbouw besloot men de vermoedelijk oorspronkelijke situatie te herstellen: dus een laag romaans schip, binnen en buiten geheel in tufsteen, en in de oksel van koor en schip een gereconstrueerde Italiaanse campanille. Alsof je in Toscane bent. In deze kerk mocht ik eind juli voorgaan. Dezelfde emotie had ik als in de Laurenskerk die ik 22 jaar mocht dienen: deze kerk was er een hele tijd niet. Boosaardige lieden bliezen haar op. Om de 'vijand' geen uitkijkpost te verschaffen. Maar ten diepste om het gebed te stoppen. En waar bidden wordt gestaakt blijft de mens met zich zelf verlegen achter.

Een concert op het dak

Als je door de stad loopt en de toren speelt bij elke kwartier zijn wijsje, merk je dat dan? Of vervluchtigt dat getinkel in het rumoer van de stad. En als de beiaardier zijn concert speelt op vaste tijden, heb je daar dan erg in? Of is het net zoiets als het draaiorgel op de markt, het is er wel, maar ach, er is zo veel kabaal op straat....

beiaardland

Nederland is samen met België beiaardland bij uitstek. Iedere plaats die iets voorstelt heeft een klokkenspel ergens in een toren, van kerk of raadhuis, en steden van formaat meer dan één. 'Ergens zingen de klokken een lied', hun klank vormt de akoestische ziel van een stad en ook van een dorp.

het dak op

Om gehoord te worden als onderdeel van de stadsmuziek verzinnen beiaardiers tegenwoordig programma's waar je niet om heen kunt. De Stadsbeiaardier van Rotterdam, Richard de Waardt, is zo iemand. Natuurlijk speelt hij op marktdagen zijn torenmuziek, hij doet ook verzoeknummers, en als er een popzanger overleden is horen we dezelfde dag nog zijn songs in brons klinken. Sinds vorig jaar verzorgt Richard 'evenementen op het dak. Het dak van gebouw de Heuvel, een karakteristiek Wederopbouw pand op het Grotekerkplein van de Maasstad. De handtekening van de vader van die Wederopbouw, van Mandele, is vereeuwigd in een steen in de voorgevel. Richard organiseert daar een reeks zomeravond concerten. Het is een onderdeel geworden van het stedelijk project Daken Dagen. Daar kan je je aanmelden, het kost bijna niks, en je krijgt naast muziek ook nog een drankje en een hapje.

schort

Richard organiseert dat niet alleen. Zijn vrouw, Dina is mede de ziel van dit project. Zij is ook beiaardier en nog op andere manieren musicus, bovendien is zij een Vlaamse, dus in de toon waarop zij het programma presenteert klinken de gezamenlijke Nederlanden voor de grote scheiding door. We zijn te gast in Heuvel, op de Heuvel, en delen in de gastvrijheid van het bestuur van dit gebouw, waar Irene Smit als voorzitter de scepter zwaait. Overigens loopt zij de hele avond met een schort voor rond om alle gasten te bedienen van koffie, een mooi glas en een hapje.

Meer dan alleen klokken

Deze avond, half augustus, is Boudewijn Zwart, stadsbeiaardier van de Westertoren in Amsterdam en van de Grotekerk in Dordrecht, de concertant. Hij speelt fijnzinnige vroege Nederlandse werken. We horen hem, niet gestoord door stads geluiden, maar zien hem ook op een videoscherm. Hij wordt afgelost door een paar, Johanneke en Gerard de Wit, met kostorgel (ja, het paste in de lift!) en blokfluit. Inmiddels worden we uitgenodigd zelf een glas wijn of fris te komen halen, er zijn hapjes. In de luwte van het dak mag je ook wel zachtjes met elkaar aan de praat. Zo wordt het muzikale 'meet and greet'. Wat is het toch leuk om een stad te wonen.

Een vlag voor de ambassade.

Het is zondagmiddag en het is bloedheet. Ik kom met mijn fiets uit de metro op Den Haag Centraal en fiets door een zinderende stad naar de Russische ambassade, vlak bij het Vredespaleis. Tegenover dat gebouw zit een man helemaal in zijn eentje omgeven door Oekraïense vlaggen. Hij

zit pal voor de ambassade. Er is een vlag bij van wel een meter of zes. Erwin de Fauw is die eenzame demonstrant, hij is predikant van de Lutherse Gemeente in den Haag. Hij lost anderen af die samen de wacht houden van 's morgens zeven tot 's avonds zeven. Dan worden de vlaggen opgevouwen en weggeborgen tot de volgende morgen. Zo mag het van de politie, de ambassade heeft er andere gedachten over. Het initiatief kwam van Merel van Vroonhoven, een gedreven spreker en publicist.

De vlag uit

Heel ons land hangt vol met Oekraïense vlaggen, blauw en geel. Alsof ze in voorraad klaar lagen. Vrijwel direct na de inval door Rusland in dat land, de oorlog die niet zo mocht heten, maar het wel is, verschenen ze bij kerken, gewone huizen, en zelfs aan raadhuisen. Dat moet Oekraïense vluchtelingen goed doen. Thuis wordt het eigen land door de burens in twijfel getrokken op de rechtmatigheid van zijn bestaan. Hier gaat voor hen de vlag uit.

‘maar’ een lap stof?

Het is toch alleen maar een lap stof, in twee kleuren. Wat is het effect van dit vlagvertoon? Ach kijk maar eens naar onze nationale driekleur, die door heel het land onderste boven is uitgehangen. Je kunt twijfels hebben over de rechtmatigheid van het zo om gaan met het symbool van onze natie. Het trekt wel de aandacht. De boeren blijven de agenda beheersen. Mede dankzij die lappen stof.

Jennen?

En dan die vlag bij de ambassade? Is dat om de Russen te jennen? Er is geen contact door ontstaan. Beambten gaan het pand in en uit alsof ze niks zien. Het lijkt me een mooi vreedzame geste om de ambassade er aan te herinneren dat het hun taak is om de vrede te bewaren tussen de volkeren. Aan de waslijn met reacties bij de vlaggen heb ik dus maar een kaartje opgehangen namens het Coventryberaad in ons land. Peace and Reconciliation.

Bert Kuipers
tel 06 12553776
Westzeedijk 126b,
3016 AJ Rotterdam NL
www.bertkuipers.nl
bertkuipers@planet.nl